

vel i Henhold til Slutningsbestemmelsen i Lovforslaget. Min Opfattelse er den, at Bankdirektørerne ere Folk, som holde af at være paa den sikre Side. Jeg tror, at naar Bankdirektørerne ere gaaede ned til de 7 Millioner, er det, fordi de have en velbegrunder Formodning om, at deres Risiko ikke vil komme til at overstige dette Beløb, eller rettere sagt, jeg tror, at de ere gaaede ned til et Tal, som i Virkeligheden stiller dem sikkert i Sagen, og som gør, at de i hvert Tilfælde ikke ville komme til at lide noget Tab overfor Statskassen ved Akkorden, men at de her have sluttet en af de Akkorder — dem er der heldigvis nogle af i Forretningslivet —, ved hvilke begge Parter vinde og ingen taber.

Kautionsforpligtelsens Begrænsning er ogsaa af stor Betydning. Det er, som den højtærede Finansminister har gjort opmærksom paa, meget uheldigt at have saadanne store Kautionsforpligtelser svævende. Det vanskeliggør Oversigten over hele den finansielle Stilling, og det er af Betydning snarest muligt at faa dem begrænsede. Jeg havde haabet, at naar først det engelske Laan var afviklet, skulde man kunne have faaet Bankerne til in solidum at overtage Garantien for hele Laanet i Nationalbanken. Jeg tror, at baade Kreditor og Debitor kunde have gjort det uden væsentlig Risiko, men jeg forstaar godt, at det var vanskeligt at drive dem saa langt ned. Her er i hvert Fald sat en Milepæl ved de 25 Mill. Naar vi naa dem, ere vi færdige med vore Kautionsforpligtelser, og det vil i hvert Tilfælde ikke vare ret mange Aar, inden vi ere dernede. Det er det i alt Fald tilladt at haabe.

Endelig have vi Afviklingskassen. Dette Institut havde ogsaa jeg foreslaaet at komme til, men jeg er ikke blind for, at Ordningen med denne Afviklingskasse skaffer mere en tilsyneladende Afslutning paa Sagen end en virkelig, thi enten man kalder Forholdet det ene eller det andet, vil Staten dog om end under en noget anden Form vedblive at deltage i Styrelsen af fallerede Banker, vedblive at deltage i Afgørelsen af finansielle Mellemværender mellem de 5 Hovedbanker indbyrdes og mellem disse 5 Hovedbanker og de nødlidende Banker, finansielle Mellemværender, som det er vanskeligt for Staten at overskue, og hvor Staten af de Grunde, jeg nævnte før, med al Respekt for dens Repræsentations Hæderlighed, Dygtighed, Indsigt og gode Villie alligevel altid vil blive den lille. Det kommer Staten ikke ud

over. Den højtærede Finansminister gør opmærksom paa, at forinden dette Lovforslags Fremlægelse ere Forholdene mellem Detailhandlerbanken og Privatbanken — vel nok det vanskeligste og mest indviklede af alle disse Mellemværender — blevne klarede, men der er sikkert, og det vil den højtærede Finansminister ikke nægte, andre Mellemværender, der ikke ere klarede, og i hvert Tilfælde indirekte bliver der ved at være betydelige Interesse-Mellemværender her, i hvis Afgørelse Staten altsaa skal deltage. Det er ikke heldigt, og vi komme altsaa foreløbig ikke ud af de Misligheder, der knytte sig dertil. Men jeg kan ikke se, der er nogen anden Mulighed end den her foreslaaede.

Jeg ønsker at fremhæve, at al Kraft maa der sættes ind paa at naa til en endelig Afvikling af denne Sag saa snart som muligt. I saa Henseende er det et godt Skridt, som nævnes i Motiverne, at der oprettes et Ejendomsselskab. Denne Tanke er ogsaa af ældre Dato, har været drøftet i lang Tid, men det ser ud her, som om den er sin Virkeliggørelse nær. Altsaa et Ejendomsselskab, i hvilket de 5 Hovedbanker deltage med en Aktiekapital af 10 Mill. Kr., saa vidt jeg erindrer. Hver af Bankerne deltage med en Femtedel i dette Ejendomsselskab, som overtager hele det store Kompleks af Detailhandlerbankens Ejendomme, nogle Hundrede Stykker. Det ligger i Sagens Natur, at den gradvise Afhændelse af disse Ejendomme maa tage Tid, hvis ikke Resultatet skal blive for ugunstigt. Her maa man ikke trænge for stærkt paa. Der er al Grund til at tro, at den, der venter, vil faa en vis Profit af sin Venten, efterhaanden som den Omstændighed, at Byggeriet faktisk i 2 til 3 Aar har været standset og Begæret efter og Priserne paa Ejendomme derfor ere stigende, gør sig gældende. Det vil komme baade Bankerne og Statskassen til gode, naar man giver sig nogen Tid til at vente. Derfor er det naturligt, at det her forudsættes, at den endelige Afvikling af dette Ejendomsselskabs Forhold vil tage en Aarrække. Jeg vilde ønske, man maatte paa lignende Maade arrangere sig med Hensyn til Laanekassen, som ogsaa ligger inde med en større Del faste Ejendomme, enten faa dannet et lignende Ejendomsselskab eller paa anden Maade faa de faste Ejendomme lagt fra sig. Naar saaledes dette er besørget, antager jeg, at det, som er tilbage, nemlig Afviklingen af den egentlige Bankforretning, maatte begrænses indenfor et rimeligt Aaremaal.